

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1939-1954/2548

นางสาวสายัณต์ มีสาย กับพวก โจทก์ บริษัทสหศรีอุตสาหกรรม จำกัด จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 123, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 124, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 125, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงานฯ มาตรา 123

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตาม พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงานฯ มาตรา 123 ถึง 125 มีลักษณะกำหนดให้ลูกจ้างจะต้องเลือกใช้สิทธิทางใดทางหนึ่งระหว่างใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลแรงงานหรือจะยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงานก็ได้แต่เพียงทางเดียว จะใช้สิทธิพร้อมกันทั้งสองทางไม่ได้ การที่โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 4 และโจทก์ที่ 9 ถึงที่ 14 ยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงานขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชย สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าจ้างค้างจ่ายและเงินประกัน ซึ่งเป็นเงินตามสิทธิใน พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงานฯ เป็นกรณีที่โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 4 และโจทก์ที่ 9 ถึงที่ 14 เลือกใช้สิทธิดำเนินการต่อจำเลยด้วยการยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงานแล้ว โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 4 และโจทก์ที่ 9 ถึงที่ 14 จึงไม่มีสิทธินำคดีมาฟ้องศาลแรงงานอีกจนกว่าการดำเนินการของพนักงานตรวจแรงงานจะสิ้นสุด สำหรับโจทก์ที่ 5 ถึงที่ 8 ที่ 15 และที่ 16 เมื่อปรากฏว่าได้ถอนคำร้องที่ยื่นต่อพนักงานตรวจแรงงานก่อนยื่นคำฟ้อง ดังนั้น ในขณะยื่นคำฟ้องจึงไม่มีคำร้องอยู่ในระหว่างการพิจารณาของพนักงานตรวจแรงงาน โจทก์ที่ 5 ถึงที่ 8 ที่ 15 และที่ 16 จึงมีอำนาจฟ้อง แม้โจทก์ดังกล่าวจะไม่ระบุในคำขอถอนคำร้องดังกล่าวว่าประสงค์จะดำเนินคดีทางศาลเอง ก็ไม่ทำให้อำนาจฟ้องเสียไป

คำพิพากษา

คดีทั้งสิบหกสำนวนนี้ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งให้รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกันโดยให้เรียกโจทก์ว่าโจทก์ที่ 1 ถึงที่ 16 ตามลำดับ โจทก์ทั้งสิบหกสำนวนฟ้องและโจทก์ที่ 9 กับที่ 16 แก้ไขคำฟ้องว่าโจทก์ทั้งสิบหกเป็นลูกจ้างจำเลย จำเลยเลิกจ้างโจทก์ทั้งสิบหกโดยโจทก์ทั้งสิบหกไม่ได้กระทำความผิดและไม่ได้บอกกล่าวเลิกจ้างล่วงหน้า ขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชยและสิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าพร้อมดอกเบี้ยตามคำขอท้ายฟ้องของโจทก์แต่ละคน ให้จำเลยคืนเงินประกันจำนวน 500 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ 8 กับให้จำเลยจ่ายค่าจ้างค้างระหว่างวันที่ 1 ถึงวันที่ 15 ธันวาคม 2545 จำนวน 2,310 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ 16 จำเลยทั้งสิบหกสำนวนให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยจ่ายค่าจ้างทุกวันที่ 18 และวันที่ 3 ของเดือน วันที่ 7 สิงหาคม 2545 จำเลยออกประกาศแจ้งลูกจ้างว่าจำเลยจะย้ายสถานประกอบการไปอยู่ที่ใหม่ในวันที่ 9 กันยายน 2545 เป็นต้นไป ลูกจ้างผู้ประสงค์ไปทำงานที่สถานประกอบการใหม่ให้แจ้งรายชื่อที่ฝ่ายบุคคล โจทก์ทั้งสิบหกไม่สามารถย้ายไปทำงานที่สถานประกอบการใหม่ได้ ยังคงทำงานอยู่ที่สถานประกอบการเดิมถึงวันที่ 28 ธันวาคม 2545 สำหรับวันที่ 29 ธันวาคม 2545 ถึงวันที่ 1 มกราคม 2546 เป็นวันหยุดเทศกาลปีใหม่ วันที่ 2 มกราคม 2546 ซึ่งเป็นวันเปิดทำงานวันแรกโจทก์ทั้งสิบหกไปทำงานตามปกติ แต่เมื่อไปถึงไม่มีบัตรลงเวลาทำงานของโจทก์ทั้งสิบหกเสียไปไว้ที่ป้อมยามตามปกติ วันที่ 3 มกราคม 2546 โจทก์ทั้งสิบหกร้องทุกข์ต่อพนักงานตรวจแรงงาน วันที่ 14 มกราคม 2546 นายบุญฤทธิ์ แสนพาน หัวหน้า

พนักงานตรวจแรงงานจังหวัดสมุทรสาครเรียกนายสุพัฒน์ อนันตฤทธยาธร กรรมการผู้จัดการของ
จำเลยและโจทก์ทั้งสิบหกมาไกล่เกลี่ยแต่ไม่สามารถตกลงกันได้ วันเดียวกันนั้นโจทก์ที่ 5 และที่ 6
ยื่นใบลาออกต่อจำเลย วันที่ 15 มกราคม 2546 โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 4 และโจทก์ที่ 7 ถึงที่ 16 ยื่น
ใบลาออกต่อจำเลย จำเลยจ่ายค่าจ้าง เงินโบนัส และเงินช่วยเหลือแก่โจทก์ทั้งสิบหก ต่อมาโจทก์ทั้ง
สิบหกถอนคำร้องทุกข์ต่อพนักงานตรวจแรงงาน ข้อเท็จจริงปรากฏตามเอกสารหมาย จล.1 ล.1 ถึง
ล.5 ล.7 และ ล.8 แล้ววินิจฉัยว่าจำเลยให้เวลาลูกจ้างผู้ไม่ย้ายตามไปทำงานที่สถานประกอบการ
ใหม่ได้ทำงานอยู่ที่สถานประกอบการเดิมจนถึงสิ้นปี 2545 คือวันที่ 28 ธันวาคม 2545 วันที่ 2
มกราคม 2546 จำเลยจงใจไม่ให้โจทก์ทั้งสิบหกใช้บัตรลงเวลาทำงาน และจำเลยไม่มีงานให้โจทก์
ทั้งสิบหกทำในสถานประกอบการเดิม จำเลยเลิกจ้างโจทก์ทั้งสิบหกตั้งแต่วันที่ 2 มกราคม 2546
โดยโจทก์ทั้งสิบหกไม่มีความผิดและจำเลยไม่บอกกล่าวเลิกจ้างล่วงหน้า โจทก์ทั้งสิบหกถอน
คำร้องทุกข์และยุติเรื่องที่พนักงานตรวจแรงงานแล้ว จึงมีอำนาจฟ้องและดำเนินคดีทางศาล
พิพากษาให้จำเลยจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 8 และที่ 10 ถึงที่ 16
เป็นเงินคนละ 2,640 บาท แก่โจทก์ที่ 9 เป็นเงิน 2,768 บาท จ่ายค่าชดเชยแก่โจทก์ที่ 1 ที่ 3 เป็น
เงินคนละ 39,600 บาท แก่โจทก์ที่ 2 ที่ 4 ที่ 7 ที่ 8 ที่ 10 ที่ 11 ที่ 13 ที่ 15 ที่ 16 เป็นเงินคนละ
29,700 บาท แก่โจทก์ที่ 5 ที่ 6 เป็นเงินคนละ 14,850 บาท แก่โจทก์ที่ 9 เป็นเงิน 51,900 บาท
แก่โจทก์ที่ 12 เป็นเงิน 4,950 บาท แก่โจทก์ที่ 14 เป็นเงิน 49,500 บาท คืนเงินประกันแก่โจทก์ที่ 8
เป็นเงิน 500 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า
และเงินประกัน และดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ของค่าชดเชย นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระ
เสร็จ ค่าขออื่นของโจทก์ที่ 16 ให้ยก จำเลยทั้งสิบหกสำนวนอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดี
แรงงานมีคำสั่งให้ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่าโจทก์ทั้งสิบหกถอนคำร้องที่ยื่นต่อ
พนักงานตรวจแรงงานก่อนยื่นคำฟ้องหรือไม่ ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงเพิ่มเติมตามคำสั่ง
ศาลฎีกาว่า โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 4 ถอนคำร้องภายหลังวันยื่นคำฟ้อง โจทก์ที่ 5 ถึงที่ 8 ที่ 15 และที่ 16
ถอนคำร้องก่อนวันยื่นคำฟ้อง โจทก์ที่ 9 ถึงที่ 14 ถอนคำร้องในวันที่ยื่นคำฟ้องแต่เป็นเวลาภาย
หลังจากที่ยื่นคำฟ้องแล้ว ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า "มีปัญหาวินิจฉัยประการเดียวตามที่
ศาลแรงงานกลางส่งรับมาว่าโจทก์ทั้งสิบหกมีอำนาจฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ศาลแรงงานกลางฟัง
ข้อเท็จจริงว่า โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 4 ถอนคำร้องที่ยื่นต่อพนักงานตรวจแรงงานภายหลังวันยื่นคำฟ้อง
โจทก์ที่ 9 ถึงที่ 14 ถอนคำร้องที่ยื่นต่อพนักงานตรวจแรงงานในวันที่ยื่นคำฟ้องแต่เป็นเวลาภาย
หลังจากที่ยื่นคำฟ้องแล้ว ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 123 ถึงมาตรา
125 มีลักษณะกำหนดให้ลูกจ้างจะต้องเลือกใช้สิทธิทางใดทางหนึ่งระหว่างใช้สิทธิฟ้องคดีต่อ
ศาลแรงงานหรือจะยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงานก็ได้แต่เพียงทางเดียว จะใช้สิทธิพร้อมกัน
ทั้งสองทางไม่ได้ การที่โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 4 และโจทก์ที่ 9 ถึงที่ 14 ยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงาน
ขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชย สินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าจ้างค้างจ่าย และ
เงินประกัน ซึ่งเป็นเงินตามสิทธิในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 เป็นกรณีที่โจทก์ที่ 1
ถึงที่ 4 และโจทก์ที่ 9 ถึงที่ 14 เลือกใช้สิทธิดำเนินการต่อจำเลยด้วยการยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจ
แรงงานแล้ว โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 4 และโจทก์ที่ 9 ถึงที่ 14 จึงไม่มีสิทธิที่จะนำคดีมาฟ้องศาลแรงงานอีก
จนกว่าการดำเนินการของพนักงานตรวจแรงงานจะสิ้นสุด เมื่อปรากฏว่าระหว่างที่พนักงานตรวจ
แรงงานพิจารณาคำร้องนั้น โจทก์ที่ 1 ถึงที่ 4 และโจทก์ที่ 9 ถึงที่ 14 ได้นำมูลกรณีเลิกจ้างอัน
เดียวกันนี้มายื่นฟ้องจำเลยต่อศาลแรงงานกลางอีกศาลแรงงานกลางจึงไม่มีอำนาจพิจารณา

คำฟ้องของโจทก์ที่ 1 ถึงที่ 4 และโจทก์ที่ 9 ถึงที่ 14 ที่ฟ้องเรียกเงินตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 แต่ไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่ 1 ถึงที่ 4 และโจทก์ที่ 9 ถึงที่ 14 ที่จะนำคดีมาฟ้องใหม่ภายในกำหนดอายุความ สำหรับโจทก์ที่ 5 ถึงที่ 8 ที่ 15 และที่ 16 ข้อเท็จจริงปรากฏตามที่ศาลแรงงานกลางฟังมาว่าได้ถอนคำร้องที่ยื่นต่อพนักงานตรวจแรงงานก่อนยื่นคำฟ้อง ดังนั้น ในขณะที่ยื่นคำฟ้องจึงไม่มีคำร้องอยู่ในระหว่างการพิจารณาของพนักงานตรวจแรงงาน โจทก์ที่ 5 ถึงที่ 8 ที่ 15 และที่ 16 จึงมีอำนาจฟ้อง แม้ว่าโจทก์ที่ 5 ถึงที่ 8 ที่ 15 และที่ 16 จะไม่ระบุในคำขอถอนคำร้องดังกล่าวว่าประสงค์จะดำเนินคดีทางศาลเองก็ไม่ทำให้อำนาจฟ้องเสียไป อุทธรณ์ของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน" พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ที่ 1 ถึงที่ 4 และโจทก์ที่ 9 ถึงที่ 14 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลาง

องค์คณะ

หัสดี ไกรทองสุข · ขวลิต ยอดเนร · วิชัย วิวิทเสวี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1939-1954/2548>